

อารมณ์อ่อนชั่วร้าย
ความทุกข์ทรมาน
มองโลกมีคัมภีร์
กำเรบจันทร์เจ้าเข้า

ลอบงำ
จิตเศร้า
มุ่งหลอก
ซู่กลิ่นเชื้อทรวง

ดวงเดือนเยือกเยียมหล้า
ครนคำทอแสงเห็น
เพ็ญผ่องผ่องแต่เพ็ญ
หมกมุ่นครุ่นคิดแล้ว

ยามเย็น
ผ่องแผ้ว
เพ่งหม่น
รำให้หวานกะหนึ่ง

ตรึงตาตรึงติดต้อง
เย็นเยือกเยี่ยงขำแผล
ปวดแสบแปลบดวงแต่
แสงส่งส่งตรงวัง .

ละลึงแล
เปิดกว้าง
หน่วงหนัก
เหนียวให้ยับเย็น

เมินตาเมินหลบให้
เมินมิได้ตาเพลน
พิศจ้องพิศจนเพลน
งุ่นง่านอ้อนอดก้อง

ตาเมิน
พิศจ้อง
พลุ่งพล่าน
กวีตรึงเสียงหลง

คงอยู่คู่คำฟ้า
บิศาจแห่งเพ็ญพลัน
คืนตระหนกหนัสนั้น
เด่นต้นสติบ่อ

คืนจันทร์
พรำลือ
วิปริต
ปั่นแป้แบบบอ

พอจันทร์มีคัมภีร์
วิปริตก็อ่อนแรง
บิศาจพระจันทร์แผ่
ทุกข์ทวามเป็นเงาร้าง

หมดแสง
เลิกร้าง
หลบห่าง
เลิกแล้วคืนแรม

“บิศาจพระจันทร์”

พิสิฐ ศุภரியพงศ์